

tilstrækkeligt, og endelig Spørgsmaalet om den fortsatte Kreditpolitik og Tilførsel af Kapital. Det havde været en Fordel, om der havde været Klaring paa disse Spørgsmaal, inden denne Forhandling fandt Sted, men jeg er ikke i Tvivl om, at den høje Regering sammen med Rigsdagen vil søge at faa disse Spørgsmaal klaret.

Forinden jeg gaar over til Lovforslagets Enkeltheder, maa jeg endnu fremsætte et Par Bemærkninger, foraaarsaget af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Slebsager i Gaar, som igen i sin Tale ved denne Lejlighed fandt Anledning til at rejse Spørgsmaalet om de enkelte Partiers Ansvar for den førte Valutapolitik. Det ærede Medlem sagde herunder, at man maatte erindre, at oprindelig havde der været Enighed blandt alle Partier om Paripolitikken. Det er rigtigt, at ingen har i højere Grad end det radikale Venstre gjort Forsøg paa at faa den daværende Venstregering til, medens Tid var, med alle Midler at føre Kronen tilbage til dens gamle Værdi, og det af den simple Grund, at det maatte staa klart for alle, at for hvert Aar, der gik, for hvert Aar, hvor Værdierne fæstnede sig efter den lave Kronekurs, vilde de Ulykker blive saa meget større, der til sin Tid vilde følge med en Tilbagevenden til Pariteten. Og jeg siger videre, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde i Gaar, at saa sent som i Efteraaret 1923 havde vi den Opfattelse, som det ærede Medlem anførte, at det ærede Medlem Hr. Rode havde givet Udtryk for: at vi her i Landet ikke uden tvingende Grund maatte opgive at føre Kronen tilbage til dens gamle Værdi. Men det ærede Medlem Hr. Slebsager glemte, at der skete noget afgørende, efter at de Udtalelser var fremsat i Efteraaret 1923. Han glemte, at der skete dette afgørende, at den daværende Venstregering slap Taget i Kronen, at vi fik Kronens Nedstyrting i Januar og Februar 1924, at vi, efter at Kronen havde været oppe i en Kurs af 82, fik Kronen sluppet ned igen til 58 Ø. Det betød, at nu skulde det danske Samfund igen begynde at rulle Stenen op helt nede fra. Vi havde en Gang rullet den op fra 50 til 82, og det, som nu stod for os, var at skulle rulle den op fra 58 til 100. Det Spørgsmaal maatte da snart rejse sig, om det danske Erhvervsliv havde Styrke dertil, og det ærede Medlem Hr. Slebsager ved, fordi det er dokumenteret for ham, at fra det Øjeblik, da dette Spørgsmaal først var taget op af en af Regeringen nedsat Konference, indtog det ærede Medlem Hr. Rode den Stilling, at det, det nu kom an paa, var at standse Kronefaldet, og at

Spørgsmaalet: om den senere skulde føres op til Pari, maatte staa hen, at Endemaalet for Landets Valutapolitik ikke skulde afgøres paa det Tidspunkt. Det ærede Medlem Hr. Slebsager ved endvidere, hvis han har fulgt med i alle disse Forhandlinger, at ikke paa noget Punkt, hvor vi har forhandlet Valutasagen i Rigsdagen, har Tilstanden været en anden, end den var, da den sidste Valutalov blev vedtaget, nemlig at vi fra vor Side krævede sikret, at der ikke fra Rigsdagens Side blev givet noget Løfte om, at Kronen igen skulde føres op i Pari. Men det, som bliver tilbage, naar alle Plumringsforsøg er til Ende, er den Kendsgerning, at havde den samme Forstaaelse og den samme Stemning, som banede sig Vej indenfor det radikale Venstre, banet sig Vej indenfor de andre Partier, da vilde Landet ikke være drevet ud i den Afslutning af vor Møntpolitik, som er Aarsag til det Sammenbrud af Erhvervene, som igen er Baggrund for den Forhandling, vi fører her i Dag. Jeg vil sige til det ærede Medlem: hvorfor forsøge paa at tilsløre, hvordan Forholdene laa? Var det et daarligt, et forkasteligt Standpunkt, det Standpunkt, saa vilde det ærede Medlem Hr. Slebsager sikkert gerne overlade det til os. Det tror jeg. Men Sagen er en anden, nemlig den, at nu er Tiden inde, da Ansvar er begyndt at tynges. Derfor er det af Betydning for det ærede Medlem, at alle andre bliver lige saa sorte, som han selv er. Jeg maa maaske endnu i den historiske Sandheds Interesse (Slebsager: Navnlig i den historiske Sandheds!) Ja, i den historiske Sandheds Interesse sige, at naar det ærede Medlem som Baggrund for sin og sit Partis Valutapolitik taler om, at Erhvervskredsene har villet Paripolitikken, vil jeg minde om, at hvis man fordyber sig i, hvad Erhvervene svarede i Slutningen af 1925, vil man se, at Erhvervene kom nok og sagde Pari, men de føjede hver sin lille Betingelse til. Landbrugsraadet kom og sagde: Pari, hvis det kan ske ganske langsomt. Industriraadet kom og sagde: Pari paa Betingelse af, at vi faar et Deflationsværn til Beskyttelse mod Importen. Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri sagde: Pari paa Betingelse af, at vi faar en Toldpolitik, der sikrer det hjemlige Marked for de danske Erhverv. Saaledes var der for hvert Erhvervs Vedkommende knyttet Betingelser til, som det ærede Medlem Hr. Slebsager aldrig i sine vildeste Fantasier har tænkt paa at ville opfylde den Dag, Deflationen kom. Derfor siger jeg, at de, der blindt har ført Paripolitikken til Sejr under helt andre